

II. Proč Svatý rok milosrdenství?

Svatý otec František ve středu 9. prosince 2015 se při generální audienci zabýval významem Svatého roku milosrdenství. Doslova řekl: „Dnes bych se chtěl spolu s vámi zamyslet nad významem tohoto Svatého roku a odpovědět na otázku: *proč Svatý rok milosrdenství?* Co je jeho smyslem?

Církev tento mimořádný moment potřebuje. Neříkám, že pro církev je *dobrý*. Říkám, že církev tento mimořádný moment potřebuje. V naší době hlubokých změn je církev povolána poskytnout svůj osobitý přínos tím, že zviditelní znamení přítomnosti a blízkosti Boží. A Svatý rok je příhodným časem pro nás všechny, abychom se rozjímáním o božském milosrdenství, přesahujícím každé lidské omezení a ozařujícím temnotu hříchu, mohli stát přesvědčivějšími a účinnějšími svědky.

Pohlédnout k Bohu, milosrdnému Otci, a k bratřím, kteří potřebují milosrdenství, znamená obrátit pozornost k podstatě evangelia, k Ježíši, k Milosrdenství, které se stalo tělem a zpřístupňuje našim zrakům velké mystérium trojiční lásky Boha. Slavit Svatý rok milosrdenství znamená učinit znovu středem našeho osobního života a našich komunit specifikum křesťanské víry, tedy Ježíše Krista, milosrdného Boha.

Tedy, Svatý rok *žitého milosrdenství*. Ano, drazí bratři a sestry, tento Svatý rok je nám nabízen, abychom zakusili ve svém životě něžný a líbezný dotek Božího odpuštění, Boží přítomnosti u nás a Boží blízkosti zvláště ve chvílích největší nouze.

Tento Svatý rok je zkrátka výsadním momentem církve, aby si osvojila volit výhradně *to, co se nejvíce líbí Bohu*. A co je tím, co se *Bohu líbí nejvíce*? Odpouštět svým dětem, mít s nimi slitování, aby také odpouštěli bratřím a zářili ve světě jako pochodně Božího milosrdenství. To je to, co se Bohu líbí nejvíce. Svatý Ambrož v jednom teologickém spise pojednávajícím o Adamovi komentuje stvoření světa a říká, že Bůh každý den, kdy něco učinil – měsíc, slunce či živočichy – říká: „A Bůh viděl, že je to dobré.“ Když však učinil muže a ženu, Bible říká: „Viděl, že to bylo velmi dobré.“ A svatý Ambrož se ptá: „Proč říká »velmi dobré«? Proč je Bůh po stvoření muže a ženy tolik spokojen?“ Protože nakonec měl komu odpouštět. A to je krásné: radostí Boha je odpouštět, bytím Boha je milosrdenství. Proto máme v tomto mimořádném roce otevřít srdce, aby nás všechny tato Boží láska a tato radost naplnila milosrdenstvím. Svatý rok bude pro církev „příhodným časem“, pokud se naučíme volit *to, co se Bohu líbí nejvíce*, aniž bychom podlehlí pokušení myslet si, že něco jiného je důležitější či prvořadější. Nic není důležitější než volit *to, co se Bohu líbí nejvíce*, tedy Jeho milosrdenství, Jeho lásku, Jeho jemnocit, Jeho objetí, Jeho pohlazení!

Také nezbytné dílo obnovy institucí a struktur církve je prostředkem, který nás má vést k zakoušení živého a oživujícího Božího milosrdenství, které jedině může zaručit církvi, aby byla oním městem, jež je postaveno na hoře a nemůže zůstat skryto (srov. Mt 5,14). Pouze milosrdná církev září! Kdybychom měli být jen na chvíli zapomenout, že *tím, co se Bohu líbí nejvíce*, je milosrdenství, byla by každá naše snaha marná, protože bychom se stali otroky svých institucí a svých struktur, i kdyby byly jakkoli obnovené. Byli bychom stále otroky.

„Mocně pocítit radost, že jsme byli nalezeni Ježíšem, který nás jako Dobrý Pastýř přišel hledat, protože jsme zbloudili“ (*Homilie* papeže Františka, nešpory z vigilie neděle Božího milosrdenství, 11. duben 2015) – to je cíl, který si církev klade v tomto Svatém roce. Takto v sobě posílíme jistotu, že milosrdenství může skutečně přispět k vytvoření lidštějšího světa. Zvláště v těchto našich časech, kdy je odpuštění v prostředích lidského soužití vzácným hostem, se důraz na milosrdenství stává naléhavějším, a to všude: ve společnosti, v institucích, v práci a také v rodině.

Jistě, někdo může namítnout: „Ale Otče, neměla by církev v tomto Roce dělat něco víc? Je správné rozjímat o Božím milosrdenství, ale existují urgentní potřeby!“ To je pravda, mnohého je třeba a já to jako první nepřestávám připomínat. Je však třeba mít na zřeteli, že kořenem zapomnění, do něhož milosrdenství upadá, je vždycky *sebeláska*. Ve světě má podobu exkluzivního hledání vlastního prospěchu, potěšení a poct pojmích se ke snaze hromadit bohatství, zatímco v životě křesťanů je často maskována pokrytectvím a zesvětštěním. To všechno odporuje milosrdenství. Ve světě popudy sebelásky odcizují milosrdenství a jsou tak mnohé a četné, že často už nejsme s to rozpoznat je jako krajnosti a pochybení. Proto je nezbytné uznávat, že jsme hříšníci, abychom v sobě posílili jistotu božského milosrdenství. „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“ To je krásná modlitba, snadná modlitba, kterou lze říkat denně: „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“

Drazí bratři a sestry, rád bych, aby v tomto Svatém roce každý z nás udělal zkušenost s Božím milosrdenstvím, abychom byli svědky *toho, co se Bohu líbí nejvíce*. Je naivní myslet si, že to může změnit svět? Ano, lidsky řečeno je to bláznovství, ale „pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé“ (1 Kor 1,25).“

*Přeložil Milan Laser, Čerpáno z webových stránek Radia Vatikán
(<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=22898>)*